

Ἄστραπόβροντο 1, ὁ ἰδ.: Χαλάει οὐ κόσμους ἀπ' ἄστραπουβρόντ' ἄμα Ἀράχ.

άστραπόβροντο τό, σύννηθ. ἄστραπόβροδο πολλαχ. ἄστραπόβροντον βόρ. ἰδιώμ. ἄστραπόβροντον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἄστραπόβροτο Ἦπ. ἄστραπόβροντο Χίος ἄστραπόβροδο Θήρ. ἄστραποβρόντι ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 37 ἄστραποβρόδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄστραπόβροντο. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1087 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ.) «καὶ ἄστραπόβροντον πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀνεμοζάλη».

1) Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ σύννηθ.: Ἀπόψε ὅλη νύχτα εἶχαμε βροχὴ καὶ ἄστραπόβροντα σύννηθ. Ἀρχίζει ἕναν ἄστραπόβροδο! Κρήτ. Βροχὴ καὶ ἄστραπόβροτα Ἦπ. Τοῖς χειμωνικῆς ἐκεῖνες βραδεῖς μὲ τὰ μπουμπουνιὰ καὶ τ' ἄστραποβρόντια ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Βαρὺ νερὸ μᾶς ἐπιασε, ἄστραπόβροντα, χαλάτ' ἑ Χίος

Τὸ 'να φέρνει ἄστραπόβροντα, τ' ἄλλο χαλαζοβρόχια ἄγν. τόπ. — Ποίημ.

Ἡ νύχτα, τ' ἄστραπόβροντα, τὸ χιόνι δὲ μ' ἀφίνει νὰ πάγω ἐμπρός. Χριστιανοί, κάμετ' ἐλεημοσύνη!

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,53.

Ἀχ, πότε νὰ 'λθ' ἢ ἀνοιξί | νὰ λειώσουνε τὰ χιόνια, νὰ πάψουν τ' ἄστραπόβροντα, | νὰ 'λθοῦν τὰ χελιδόνια; αὐτόθ. 2, 117. Συνών. ἄστραποβροντή, ἄστραποβρόντημα. 2) Κεραυνὸς ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.³ 60 — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἕνα ἄστραπόβροντο 'ς τὴ γειτονιά μας Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Τῆς βλαστήμιας τ' ἄστραπόβροντο | ἀπ' τὰ μάτια μου ποτὲ καὶ ἀπ' τὰ χεῖλη μου δὲν ξέσπασε | πρὸς ἐσένα, ὅποιε Θεὲ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄστραπὴ 2. 3) Ἰσχυρὰ ἐκφυροκρότησις ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 27: Ποίημ.

Πρῶτος τινάχθη μὰ βραδεῖα μ' ἕνα καλὸ μπουρλότιτο καὶ ἀκούσθη τ' ἄστραπόβροντο τῆς λευτεριάς τὸ πρῶτο.

άστραποβροντιῶ ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 123 ΜΤσιριμῶκ. Σονέττ. 12 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραπουβροντιῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) ἄστραποβροδι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναδ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπόβροντο. Ἦ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοζορ. Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἀπόψε ἄστραποβροδι καὶ θά 'χωμενε χειμῶνα Φιλότ. Ἀστραπουβροντιάει σὰν 'ς τὸν κατακλυσμὸ Ἀράχ. Ἀστραποβρόντιαε ὅλη τὴ νύχτα Λεξ. Δημητρ. Χιτὲ βραδὺ ἄστραποβρόδα Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Τοῦ Κάφρον ἡ γῆ ἄστραποβροντᾷ καὶ λάμπει πέρα ὡς πέρα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Δίπλα μου ἄστραποβρόντησε ξεσπῶντας ἡ ἄγρια μπόρα ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοζορ. Β 2127 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ὡσὰν τὸ μαῦρο νέφαλο π' ἀνεμος τὸ σκορπίζει καὶ μὲ βροντὲς καὶ μ' ἄστραπὲς τὸν κόσμον φοβερίζει ... ἐδέτο' ἄστραποβρόντηξε τῇ Κρήτης τὸ λεγοντάρι». Συνών. ἄστραπομπουμπουνίζω, ἄστραποτσιροκανίζω 1, ἄστραφτωμπουμπουνίζω.

άστραπόδαρτος ἐπίθ. ΜΜαλακάσ. Ἀσφὸδ. 125 ΚΠαλαμ. Περάσμ. καὶ χαιρετ. 175 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ἐπίθ. δαρτός. Ὁ δερόμενος, ὁ πληττόμενος ὑπὸ ἄστραπῶν ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀστέρια | θολωμένοι ἄστραπόδαρτου οὐρανοῦ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Φτεράει νυχτοπούλλι ἄστραπόδαρτο ὁ νοῖς ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν.

άστραποδέγων Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ρ. δέγων.

Πλήττω δι' ἄστραπῶν ἢ κεραυνῶν: Τὸν οὐρανὸ ἄστραποδέγων ἢ μπόρα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἄστραποδείρῃ! (ἀρά). Ἀστραποδαρμένος πλάτανος.

άστραποκαίω Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λάστ.) ΑΛασκαράτ. Ἦθη 132 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραπουκαίου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) ἄστραπουκαίου Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἄστραπουκάφτου Μακεδ. (Σισάν.) Μετοχ. ἄστραποκαμένος σύννηθ. ἄστραπουκαμένους βόρ. ἰδιώμ. ἄστραποκαημένος Ζάκ. Πελοπν. (Λάστ. Μαγούλ. Μάναρ. Μάν. Οἶν.) ἄστραπουκαημένους Ἦπ. Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ ρ. καίω. Ἡ μετοχ. ἄστραποκαημένος καὶ μεσν.

Καίω διὰ κεραυνοῦ, κεραυνοβολῶ ἔνθ' ἄν.: Ἐπισιν ἄστραπόβουλον καὶ το' ἄστραπόκαριν Σισάν. Οὐ Θεὸς νὰ τοὺν ἄστραπουκάψ'! (ἀρά) αὐτόθ. Ν' ἄστραπουκαῇ! Ἦπ. Γιατί ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄστραποκαίει ὅλους ὅσους δίνουνε διαβολικὲς συμβουλές; ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν. Ἀστραπουκαμένους ἔλατους Αἰτωλ. Ἀστραπουκαμέν' λεύκα αὐτόθ. Ἐν ἀραῖς ἢ μετοχὴ σημαίνει καὶ ἐκείνον ὃν εἶθε νὰ καύσῃ ὁ κεραυνός: Ἀ, τὸν ἄστραποκαμένο! Βρὲ ἄστραποκαμένο, τί ἔκανες; Μωρὴ σκύλλα ἄστραποκαμένη! σύννηθ. Βρὲ κουρεμμένο, κουροῦμερο, ἄστραποκαμένο! Πελοπν. (Γορτυν.) || Φρ. Τό 'καμες καὶ τ' ἄστραπόκαψις (εἰρων. πρὸς τὸν καυχώμενον ὅτι καλῶς ἐξετέλεσέ τι. Συνών. φρ. τό 'δουκίς τ' ἄστραπῆς καὶ τοῦ πῆρι) Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Κ' ἐγὼ νὰ κλαίω τοὺς γιερούς τοὺς ἄστραποκαημένους, ὅπου ἄστραποκάηκαν, κακὸ βόλι τοὺς πῆρε

Λάστ.

Καλημέρα δίνω, καλημέρα δὲν παίρνει, τί κακὸ τὴν ἔκαμα, τὴν ἄστραποκαμένη;

Θράκ. — Ποίημ.

Ἡ μάνα του σωριάζεται σὰν ἄστραποκαμένη

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 15. Συνών. ἄστραφτωκαίω. Ἡ μετοχ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστραποκαημένο καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μαγούλ.)

άστραπόκαμα τό, Ἦπ. ἄστραπόκαμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστραπὴ καὶ κάμα.

Ἡ λάμπις τῆς ἄστραπῆς ἔνθ' ἄν.: Ἀστραπόκαμα μὲ βάρεσε καταματῆς καὶ μὲ τέφλωσε Ἦπ.

άστραποκαμάρα ἢ, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπόκαμα καὶ τῆς καταλ. -άρα. Κεραυνοπληξία: Ἀστραποκαμάρα νὰ σοῦ 'ρθῇ! (ἀρά). Συνών. ἄστραποκαμός.

άστραποκαμός ὁ, Ἦπ. — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 51 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἄστραποκαμός ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄστραποκαίω.

Ἀστραποκαμάρα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Κακὸς ἄστραποκαμός! (ἐνν. νὰ σ' εὕρῃ. Ἀρά) Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κι ἀπὸ τοὺς κίβους τοῦ Μορξᾶ πέρα ὡς τὴν Εὐφρατιὰ μέσ' 'ς τὴ νυχτιὰ ἄστραποκαμός, μέσα 'ς τὴ μέρα ἀντάρα τοῦ γένους ἡ φωτιά

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

άστραποκεντημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄστραποκεδημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστραπὴ καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντιῶ.

Ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ καεῖς ἢ ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ καῖ:
Ἄσμ.

Ἀπόψε τό 'δα τ' ὄνειρο τ' ἀστραποκεδήμένο
πῶς ἦρθε δ' ἀδερφάκι μου κ' ἦτο ξεσπαθωμένο.

Συνών. ἀστροπελεκοφαγωμένος. Πβ. *ἀναλαμπο-
κεντημένος, ἀνελαδισμένος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1),
*ἀναλαμποφαγωμένος.

άστραποκοπῶ ΜΤσιριμῶκ. Σονέττ. 48 — Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τῆς καταλ. -κοπῶ.

Ἐκπέμπω μαρμαρυγὰς, λάμπω ἰσχυρῶς: Ἀστραποκο-
ποῦσαν ἄνωγ της τὰ φλωριά Λεξ. Δημητρ. Ἀστραποκοπῶ
τὸ σπῖτι ἀπὸ τὴν πάστρα αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἔρχεται ὥρα ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὅλα θὰ τὰ ξεχάσῃ,
σὰν τὸ φτερό τοῦ θανάτου μπρός του ἀστραποκοπῶ
ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀντιηλοκοπῶ, ἀσημο-
κοπῶ, ἀστραποβολῶ 1 β, ἀστραπολογῶ, ἀστρα-
φταλίζω, ἀστραφταλωκοπῶ, ἀστράφτω Α 2, ἀ-
στραφτώγαλοκοπῶ, ἀστραφτωκοπῶ, ἀστρα-
φτωμαχῶ, λαμποκοπῶ, λάμπω.

άστραποκοφτὸς ἐπίθ. ἀστραποκοφτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ἐπίθ. κοφτὸς.

Ἐκεῖνος ὅν εἶθε νὰ κόψῃ ὁ κεραυνός: Ἐκιοῦ ἀστραπο-
κοφτά! (ἐσὺ ἀστραποκομμένε!) Πβ. ἀστραποσκισμένος.

άστραπολογῶ ἀμάρτ. ἀστραπολῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ -λογῶ, περὶ οὗ ὡς πα-
ραγωγικῆς καταλ. ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.
Ἀστραποκοπῶ, ὁ ιδ.

άστραπόμορφος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,192 ΚΠα-
λαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 46 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 7.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ μορφή.

1) Ὁ ὅμοιος πρὸς ἀστραπὴν ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Πελέκι ἀστραπόμορφο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Οἱ πρῶτες οἱ φεγγοβολιᾶς 'ς τὰ οὐράνια γοργοφέγγουν
σὰν ἀστραπόμορφα οπαθιά

ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ μορφὴ
ἐκπέμπει φῶς, φωτοβόλος ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Λεβέντης ἀστραπόμορφος ἐπρόβαινε ὁ αἰ-Γεώργις

άστραπομπουμπουνίζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ρ. μπουμπουνίζω.

Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀστραποβροντῶ.

άστραποπέλεκας ὁ, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,139 ΜΦι-
λήντ. Θρῦλ. 30 ἀστροπέλεκας ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,118
ΝΠολίτ. Παραδ. 2,834 — Λεξ. Βλαστ. 363.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ πέλεκας. Τὸ ἀστρο-
πέλεκας καθ' ἀπλολογίαν.

Κεραυνός: Μᾶς ξεκώφαιναν οἱ βρόντοι καὶ τὰ ρεκάσματα
κ' οἱ βρονχισμοὶ τοῦ ἀνήμερου ἀστραποπέλεκα ΚΚρυστάλλ.
ἔνθ' ἄν. 2,139. Ἀστροπέλεκας ξαφνικὸς ἔπεσε κατάκορφ' ἀπά-
νω του καὶ τοῦ γκρέμισε ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰ ὠραῖα κλωνά-
ρια ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. 2,118 || Ποίημ.:

Βροντάει ὁ ἀστραποπέλεκας κὶ ἀντιβροντάει
τὸ κῦμα ποῦ τὸν σέρνει

ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστραπή 2.

άστραποπελέκημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀστραποπελέκω.

Πλῆξις ὑπὸ κεραυνοῦ, κεραυνοβόλημα. Συνών. ἀ-
στραποβάρεμα.

άστραποπελέκητος ἐπίθ. Παξ. — Λεξ. Βλαστ. ἀ-
στραποπελέκητος Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀστραποπελέκω.

Φωτεινός, ὠραῖος: Ἄσμ.

Ποῦ 'χε τὸ λαίμυρ χυτὸνε | κὶ ἀστραποπελέκητὸνε
Παξ.

άστραποπέρασμα τό, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 44.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ πέρασμα.

Διάβασις ταχεῖα ὡς ἀστραπή: Ποίημ.

Τὸν εἶδαν, τὸνε νοιώσανε καὶ δὲν τὸνε ξεχάνουν,
γιατὶ παντοῦ σημάδεψε τ' ἀστραποπέρασμά του.

άστραπόπειτρα ἡ, Ἡπ. Θράκ. (Ἀλμ. κ.ά.) Μακεδ.
(Δάσκ.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 29 καὶ 109 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ πέτρα.

1) Κεραυνὸς πίπτων κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν ὑπὸ
τὴν μορφὴν διαπύρου λίθου ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὸ στέρνο σου τετράπματο κ' εἶναι γοργὴ ἡ ματιὰ σου,
σὰν ἀστραπόπειτρα καὶ πρὸ γοργὸ τὸ θέλημά σου

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 29.

Καὶ πέφτουν ἀστραπόπειτρες προφήτισσες τοῦ ὀλέθρου

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 109. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστραπή 2.

2) Ὁ κεραυνωθεὶς λίθος ἢ καὶ ξύλον χρησιμοποιού-
μενα ὡς ἀλεξίφοβα Θράκ. (Ἀλμ. κ.ά.)

άστραποσκισμένος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ σκισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. σκίζω.

Ὁ σχισθεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ, κεραυνόπληκτος: Ἀστρα-
ποσκισμένο δέντρο. Πβ. ἀστραποκοφτὸς.

άστραποσύννεφο τό, ἀμάρτ. ἀστραποσύννεφο ΚΠα-
λαμ. Ἀσάλ. ζωή 130 καὶ Φλογέρ. βασιλ. 78 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ σύννεφο.

Νέφος ἀστραποφόρον ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

... Καοτερῶντας βλέπουν

τὸ μαῦρο ἀστραποσύννεφο καὶ κρυφολαχταρίζουν

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 78.

Τοῦ Παρνασσοῦ ἀπὸ τοῖς κορφῆς τ' ἀστραποσύννεφα ἔφερα
καὶ τῶν ἀγίων τὸ κλάγγισμα κὶ ἄγρια κλαδιὰ βουνήσια

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 130.

άστραποτοσοκανίζω ἀμάρτ. ἀστραποτοσοκανῶ Λεξ.
Βλαστ. ἀστραποτουσοκανῶ Θεσσ. (Αἰβάν.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) ἀστραποτουδοκανῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ρ. τοσοκανίζω.

1) Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἀστραπου-
τουσοκανάει ἀπόψι ὄξου Αἰτωλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστρα-
ποβροντῶ. 2) Κτυπῶ δυνατὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.):

Ἀστραποτουσοκανᾶν τὰ δόντια μ' σὰν κὶ π' νὰ θιρμαίνουμι
Αἰτωλ.

άστραπούλλα ἡ, ΓΞενοπ. Ζακυνθιν. μαντήλ. 97.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστραπή διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Μικρά, ἀσθενὴς ἀστραπή: Τὸ συννεφάκι ἔλαμπε 'ς τὴ
μέση μὲ μὴ μικρὴ ἀστραπούλλα.

άστραποφεγγιά ἡ, πολλαχ. ἀστραπουφεγγιά Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ρ. φέγγω. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀστροφεγγιά.

Ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς ἢ πολλῶν ἀλλεπαλλήλων
ἀστραπῶν.

άστραπόφεγγο τό, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ φέγγος.

Τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς.